

CRUJUL

CREȘTIN

Cuprinsul

Pr. PROCOPIE : Temeți-vă și nu veți păcătui.

I. AGÂRBICIANU : Fericirea lăuntrică și fericirea lumii.

L. C. : Rugăciunea mamei.

AL. MACEDONSKI : Doamne, toate sunt prin Tine.

EUGENIA MUREȘANU : Biseriçuța.

Sf. ALFONS : Ce fac pentru suflet ?

L. REBREANU : Mătuirea e numai în credință.

T. de Kempis : Bucuria sufletului curat.

SUPLIMENT :

VIEȚA COPIILOR No. 4 (8 pagini)

Temeți-vă și nu veți păcătui

Înainte de Paștile anului 387, în orașul Antiohia unde propovăduia Sf. Ioan Gură de Aur, s'a întâmplat că într'o noapte, răufăcători au sfărâmat statuele împăratului Teodosie ce împodobiau piețele orașului.

Batjocura aceasta fiind adusă la cunoștința împăratului care își avea reședința în Constantinopol, acesta a hotărât să șteargă de pe fața împărăției sale orașul Antiohia — și era un oraș mare care adăpostea o sută de mii de creștini afară de alte neamuri.

Vestea despre hotărârea împăratului i-a îngrozit pe toți. Singur preotul Ioan — mai târziu ajuns sf. Ioan Gură de Aur, prin cuvântul de aur al predicilor sale a știut să-i mângâie și să schimbe întristarea lor în lucrare de mântuire.

Iată cum le-a vorbit el într'una din acele zile de obștească îngrozire:

Ar trebui astăzi, frații mei,

să vă vorbesc despre post (era tocmai postul Paștilor).

Dar care este omul atât de ticăloșit încât în groaza furtunei să se dea la beție?

Este oare inimă atât de fără simțire încât atunci când orașul este amenințat de cumplită îngrozire să nu fie băgătoare de seamă și să se abată dela fărădelegi?

O! nu, cuvântul niciodată nu-i așa de tare ca frica și eu nu aduc alte dovezi decât acea pe care o avem sub ochii noștri.

Cât m'am ostenit prin cuvântări ca să încălzesc sufletele cele mai reci, spre a-i hotărî pe creștinii acestei metropole să se îndepărteze de teatre și să renunțe la excesele ce se comit acolo. Cu toate acestea ei nu s'au abținut — și până în zilele acestea i-am văzut alergând la spectacole neîngăduite, ale dansatorilor, preferând întrunirilor din Bi-

serica lui Dumnezeu pe acele ale diavolului.

Dar astăzi, teatrele s'au închis singure, circurile au devenit pustii și credincioșii noștri care mai înainte alergase acolo, acum le au părăsit și se refugiază în Biserici, toți vin să împloare pe Dumnezeu pe care noi îl adorăm.

Vedeți deci decât folos este teama.

Nimic nu este mai îngrozitor decât iadul, dar nimic nu este mai folositor decât frica de iad, pentru că ea ne câștigă cununa cerească.

Unde este teama de acolo lipsește invidia, unde este teama acolo iubirea de bogăție nu vine să turbure sufletul; unde este teama, mânia se înmoaie, dorurile cele rele sunt reprimite și poftele turburătoare sunt alungate.

Când o casă este păzită încontinuu de soldați, nici hoții, nici asasinii, nici alți răufăcători nu îndrăznesc să se apropie. Așa este și când teama înconjoară sufletul nostru, nici o poftă turburătoare nu poate intra, toate fug și se retrag alungate din toate părțile de teama mântuitoare.

Dar teama ne procură nu numai acest bine ci chiar altele mai mari. Nu numai că alungă din inima noastră poftele și împintenițiile ucigătoare, ci introduce înăuntrul inimii toate

virtuțile, cu multă ușurință.

Unde este teama acolo se află și îmboldirea de a face milostenie, stăruirea în rugăciunea și multe lacrimi curate.

Nimic nu roade mai mult rădăcina păcatelor făcând să crească și să înflorească virtutea, ca sentimentul unei neîntrerupte temeri.

Diavolul a îndemnat pe unii fără socoteală ca să batjocoască statuile împăratului pentru ca orașul nostru să fie dărâmat până la temelii.

Vicieniile diavolului au avut un răsunset contrar.

Orașul nostru se purifică din zi în zi: răscrucile, străzile și piețele nu mai oferă femei pierdute și nu mai freacă de cântece obscene. Ori unde îți porți privirea nu vezi decât lacrimi izbăvitoare; nu auzi decât cuvinte de binecuvântare și de înțelepciune în locul celor de rușine. Intreg orașul pare a fi o Biserică... Toți cheamă numele Celui de Sus într'un glas stăruitor. Ce discurs ar fi putut produce acest efect? Câtă vreme ar fi putut face această schimbare fericită?

Să dăm slavă cerului de cele ce ni le-a rânduit și să nu se întristeze sufletele noastre. Este dovedit cece am spus, că *temerea este un bine*. Pr. M. PROCOPIE

Fericirea lăuntrică și fericirea lumii

Toată lumea aleargă după fericire. Ea e ținta vieții. Omul e făcut pentru fericire și încă pentru una vecinică. Până nu ajunge la ea nu se liniștește, încă nu are pace și mulțumire.

Bogatul din Evanghelie se credea cel mai fericit om. El se uita în fericirea lumii. Lui îi rodise foarte țarina și nu avea unde să-și mai pună bucatele. „Ce voi face?” zicea el. „Aceasta o voi face: Sparge-voiu grânarele mele și mai mari le voiu zidi. Și voiu zice sufletului meu: suflete, bea, mănâncă și te veselește.”

Aceasta e fericirea cea din afară, fericirea lumii, după care aleargă toți oamenii care nu au o credință tare în nemurirea sufletului, cari așteaptă fericirea numai aici pe pământ. Dar cine are toate bunătățile lumii este el cu adevărat fericit? Evanghelia spune că Dumnezeu a zis aceluia om bogat: „Nebunule”. „Nebune, în această noapte vor cere sufletul tău!” Dar chiar trăind, sunt toți cei ce par fericiți în lume cu adevărat fericiți? În casele bogaților nu sunt lacrimi? Nu sunt certe și bătăi? Nu sunt dușmăni? Câți oameni pe cari lumea îi crede fericiți, nu pot dormi de griji sau de muștrări de conștiință? Câți călcători de lege, ajungând fericiți cum îi crede lumea, nu mai au o clipă de pace, temându-se să nu fie descoperiți? Câți nu sunt azi bogați și mâine săraci?

Fericirea adevărată nu este cea din afară, pe care o dă lumea, ci cea lăuntrică pe care o dă sufletul împăcat cu conștiința sa. Cu legile lumii și cu Dumnezeu. E feri-

cirea care isvorăște din împlinirea datoriei între orice împrejurări. Poate cineva trăi în sărăcie și necaz toată viața, poate să fie chiar bolnav, ceea ce este nenorocirea cea mai mare din lume, dacă-și are conștiința împăcată, se poate numi fericit. Căci fericirea stă mai ales în pace. Să nu te roadă nici odată viermele cel rău întrebându-te: De ce ai făcut așa? Pentruce nu ai lucrat cutare bine?

Fericirea lăuntrică o dă liniște conștiinții tale. Ea nu se poate pierde dacă pierzi averea sau puterea, nu se alungă din suflet de nici o putere sau întâmplare omenească. Singur tu o poți alungă prin păcat sau fără de lege. Ea rămâne nu numai în viața de acum ci se continuă, — neasemănat mai mare — și în viața vecinică.

După această pace sufletească ar trebui să alege lumea dacă vrea să fie cu adevărat fericită, și aici, și în vecinicie.

I. AGÂRBICEANU

Fii bun la inimă față de toți, dar prietin să nu fii cu oricine. Cu cel rău nu prinde prietinie, că cine iubește cele rele nu te va învăța la cele bune; cine slujește diavolului nu te-a mâna pe tine să slujești lui Dumnezeu. Nu uita apoi, că și prietinel cel mai bun numai până la mormânt ține cu tine; de acolo încolo trebuie să ai, alți prietini: faptele bune.

Rugăciunea mamei

Acum câțiva ani se duse la Universitate un tânăr sănătos la trup și la suflet. Dar în universitățile din zilele noastre nimic nu pierde tinerii așa de ușor ca și frica de Dumnezeu, pe care o aveau în casa părintească și când s'a dus credința s'a dus și moralitatea.

Așa s'a întâmplat și cu studentul nostru, în câțiva ani se 'ntoarse fără Dumnezeu în inimă și distrus de tuberculoză. Mama lui vorbi cu un preot, care să 'ncerce a-l întoarce. Toate 'ncercările au fost zadarnice. Într'o zi însă fu chemat de urgență la patul bolnavului. Se schimbase cu totul. Ce se 'ntâmplase oare?

— Ieri seară povesti, bolnavul, am văzut întâmplător cartea de rugăciuni a mamei. Am deschis-o și ochii îmi căzură pe o iconiță, pe care mama însemnase ziua întâiei mele împărtășenii, apoi mai înjos scria :

„Dumnezeescule Mântuitor, Tu ai venit acum în inima fiului meu, Îți mulțumesc și te laud, pentru nemărginita ta iubire și te rog să păstrezi credința și nevinovăția copilului meu și să-l conduci printre primejdiile lumii la împărăția cerului“.

— Aceste cuvinte s'gduiră sufletul și inima mea. Ziua de întâia împărtășanie cu bucuriile cu rugăciunile cu propunerile mele mi se prezintă vie înaintea ochilor. Acum vreau să mă 'ntorc și de aceea v'am chemat și s'a ținut de cuvânt. Minunea întoarcerii lui a făcut-o rugăciunea mamei scrisă pe dosul iconiții dela întâia lui împărtășanie

(Din Lumina Creștinului)

Doamne, toate sunt prin Tine

„Doamne, toate sunt prin Tine
Și averea și puterea,
Fericirea, mângăierea ;
Ce ne trebuie știi bine,
Dai cu dreapta socotință
Mulțumiri și suferință!
Lui Isus ia-i dat o cruce
Căci știai c'o poate duce:
Când dureri ne dai și nouă
Ne dai plânsul ca o rouă ;
Când dai marilor putere,
Nu le dai nici o plăcere,
Când dai răilor cruzime
Dai blândețe la victime.
Ești puterea înțeleaptă
Și justiția cea dreaptă :
Fă oricând ce vrei din mine.
Doamne toate sunt prin Tine...“

AL. MACEDONSKI

(Din cartea : Clipe de întremare sufletească)

Bisericuța

*Bisericuța dintre văi,
La Tine duc atâtea căi
Și tot ești tristă, solitară,
Sub soarele de primăvară...*

Și'n Tine, sfântă Bisericuța, trăiește o părticică din duhul nemărginirii; și'n Tine, Bisericuța înfiptă departe de lume, în pustietatea muntelui pleșuv, găsești oricând sprijin sufletului nemernic; și'n Tine, mică cum ești și neisprăvită, așa săracă și neîmpodobită, oricine poate să se retragă în liniștea duhului Tău, să verse lacrimi de umilință și pocăință. Căci Tu-i primești pe toți: pe cei bogați, pe cei mici, la fel; îl primești cu bucurie și pe cel care n'are haine frumoase de sărbătoare. Atât ceri Tu! Ca'n gândul ce Ți-l înalță, să fie sincer. Atât!

Câți nu s'au întors din Tine, tot așa cum au venit și câți n'au plecat din Tine, cu Tine'n ei... Câți nu s'au mulțumit cu un loc nebăgat în seamă, pe când alții... *El* e oriunde... Și cât de puțin prețuiesc obiceiurile acestei lumi, în fața veșniciei!.

De douăzeci de veacuri Tu încălzești inimile omenești; de douăzeci de veacuri Tu ești singura piatră trainică care nu se macină de apele acestei vieți, ci răsai zi de zi mai puternică, oriunde. Oriunde, Chiar și în cel mai umil sat sau cătun. Chiar și-acolo unde e numai unul care Te caută.

Bisericuța minunată!

Te văd acolo, sus, departe, parc'ai fi o pată luminoasă în nesfârșitul văzduh! Și-alături de Tine, zăresc Troița plouată.

Atât.

Voi două.

Singure... dar atât de puternice!

Dacă am bănuî noi oamenii, că în orice clipa a vieții noastre, grea sau fericită, Tu, Sfântă Bisericuța ne primești cu aceiași iubire...

Sfântă Bisericuța! N'ai decât niște pereți albi și niște iconițe mici. Și totuși podoaba aceasta, ajunge. Tu ceri un suflet, simplu și curat. Dar cât de nemernici suntem când intrăm în lăcașul Tău! În loc să simțim duhul Tău, să gustăm din darurile Tale — dăruite nouă cu nemărginită iubire, noi ne gândim la nesfârșitele noastre patimi, mărunte și urâte. Suntem atât de preocupați de noi înșine și de alții, că n'avem timp să mai trăim sfințenia unei clipe și pentru noi.

Ce frumos ar fi pentru sufletul nostru: să-i dăruim și lui ceva curat, liniștit, o picătură de viață nouă, sfântă! Cu câtă ușurință nu am dobândi-o, dacă am deschide mai des ușa Ta, — binecuvântata Ta ușă — care n'ar trebui niciodată să se închidă!

EUGENIA MUREȘANU

Să nu urești pe cei de altă limbă și lege. Toți suntem fiii părintelui creșc. El nu face deosebire între român, maghiar, rus, german sau țigan. Într'un singur loc de fericire adună pe toți cei buni și are un singur iad pentru toți cei păcătoși.

Infățișarea unui om, decurând trecut la cele veșnice

de Sf. Alfons M. de Liguori

(urmare)

III.

CE FAC PENTRU SUFLET ?

Fratele meu drag, în această coană a morții vezi-te pe tine însuși, căci așa ai su fii odată. *Adu-ți aminte că pământ ești și în pământ te vei întoarce.* Gândește că peste câțiva ani, sau poate peste câteva luni sau zile, vei deveni putrejiune și viermi. Iov prin această gândire se făcu sfânt : Am zis mormântului : *Tu ești tatăl meu ; am zis viermilor : voi sunteți mama și surorile mele* (Iov. 17, 14).

Toate trebuie să se sfârșească și dacă sufletul tău se va pierde la moarte, totul va fi pierdut pentru tine. Zice sf. Laurențiu Iustian : *Socotește-te deja ca mort, tu care ști că trebuie să mori.* Dacă ai fi acum mort, ce ai dori să nu fi făcut ? ! Acum însă fiind viu, gândește că într'o zi vei fi mort. Spune Sf. Bonaventura că corăbierul pentru a cârmui mai bine corabia se pune îndărăptul ei ; astfel și omul pentru a-și conduce bine viața, trebuie să-și închipue că pururea e în pragul morții. De acolo, spune S. Bernard, caută la primul tău pas greșit și roșește, privește la păcatele copilăriei și te rușinează ; vezi floarea vieții tale pătată și geme, vezi păcatele vârstei bărbătești și te tânguiește, caută la cele din urmă ale tale și te cutremură, grăbindu-te imediat ați schimba viața și a vindeca răul.

S. Camil de Lellis, când vedea mormintele morților, zicea în sine :

„dacă aceștia s'ar reîntoarce în viață, oare ce nu ar face pentru viața lor vecinică ?

Iar eu care am timpul necesar, ce fac pentru salvarea sufletului meu ? Acestea le spunea sfântul în semn de umilință. Însă tu, frate drag, poți într'adevăr să te temi ca nu cumva să fii ca smochinul fără roade despre care Domnul a spus : Iată că sunt deja trei ani de când caut roade la acest smochin și nu aflu (Luca 13,7).

Tu care ești pe pământ mai mult de trei ani, oare ce roade suleștești ai adus ? Vezi, zise Sf. Bernard, și Domnul nu caută numai flori ci și fructe. adevărat nu numai hotărâri și intențiuni bune, ci pretinde și fapte bune. Folosește deci în modul cel mai înțelept timpul cât îl mai ai de trăit în această lume, dăruit din îndurarea lui Dumnezeu. Nu aștepta a dori timp potrivit pentru a face fapte bune, când nu va mai fi timp, ci ți se va zice : Pleacă, acum e timpul de plecare din această lume, repede, grăbește, ce-ai făcut, e făcut.

RUGĂCIUNE

Iată-mă Doamne ! eu sunt acel pom care de atâția ani merita să i se spună : Taie-l deci, pentruce să ocupe locul ? (Luca 13, 7). Da, fiindcă de atâția ani de când sunt în lume nu am adus alte roade decât spini și polomidă, — păcate. Însă tu Doamne, nu voiești moarte păcătosului ci întoarcerea și mântuirea lui. Tu ai zis că toți cari te caută, te vor afla. Eu te caută din toată inima și mă

rog de iertare, căindu-mă cu mare părere de rău de toate păcatele ce le-am făcut. În trecut am fugit de tine dar acum prețuiesc prietenia ta mai mult decât dobândirea tuturor împărățiilor lumii. Nu vreau să mă mai împotrivesc chemării tale. Vreau să trăiesc numai pentru tine, sacrificându-mă cu totul pentru tine și cauza ta sfântă. Tu te-ai jertfit pe cruce pentru mine și eu mă consacru cu totul ție.

Tu Isuse ai zis că orice vom cere în numele Tău, ne vei face (Ioan 14 14.) Isuse Doamne încrezându-mă în această mare promisiune, în numele

Tău și pentru meritele tale cer îndurarea Ta, iubirea Ta. Fă Doamne să crească tot mai mult harul și iubirea Ta în inima mea, unde mai înainte s'a răsfățat păcatul. Ți mulțumesc pentru că mi-ai dat îndemnul să pot rosti această rugăciune, și fiindcă Tu mi-ai pus în inimă aceste cuvinte, este semn că vrei să mă ascuți. Ascultă-mă Isuse, dă-mi tot mai mare iubire față de tine și de cuvintele tale, dă-mi tot mai mare dorință și zel precum și putere să fac totdeauna voia ta. O Marie Stăpâna mea puternică, ascultă-mă și roagă pe Isus pentru mine.

Mântuirea o aduce singură credința

„Sufletul fără credință e ca o barcă fără cârmă. Mulți se laudă, totuș, cu necredința lor.“

„Noi n'avem nevoie de Dzeu — zic aceștia — căci Dzeu e omul, omul care fabrică mașini, aeroplane, care a născocit telegrafia fără de fir și care mâine va ajunge, poate, să călătorească în Mart“. Știința umple de îngâmfare pe mulți. Pentru că au isbutit să pătrundă în unele taine ale materiei, își închipuie că au lămurit și tainele sufletului. Ei vor să explice tot prin formule, uitând că toate formulele sunt în realitate goale de cuprins. că orice explicație rămâne veșnic pe

dinafară, fiindcă mintea cea mai ageră și instrumentele cele mai complicate nu sunt capabile și nu vor fi niciodată să desvăluie firea adevărată a lumii, nici a celei exterioare și nici a celei interioare. Omul se găsește între două mistere deopotrivă de nepătrunse, ca între două imense porți ferecate; misterul eului și misterul naturii. Mintea omenească nu poate asvârlii nici o punte peste ele. Știința e silită să se oprească neputincioasă în fața lor. Mântuirea o aduce singură credința...“

Liviu Rebreanu

(Din cartea: *Clipe de întremare sufletească*)

Bucuria unui cuget curat

Lauda omului bun este mărturia, pe cari i-o dă cugetul curat. Păstreazăți cugetul curat și vei fi totdeauna vesel. Cugetul curat poate îndura foarte multe și e foarte vesel, chiar când se află în necazuri. Cugetul pătat e totdeauna fricos și neliniștit. Dormi cu plăcere, dacă nu te muștră conștiința. Nu te bucura, decât când ai făcut un bine.

Cei răi nu simt niciodată o bucurie adevărată și nici nu sunt stăpâniți de pacea launtrică: „căci nu există pace pentru cei nelegiuți“, zice Domnul (Is. 48, 22; 57, 21). Și chiar dacă ar spune: „Trăim în pace, relele nu se vor abate niciodată asupra noastră: și cine va îndrăzni să ne facă vreun rău?“ să nu-i crezi: căci cât degrabă se va ridica urgia lui Dumnezeu împotriva lor și planurile lor vor fi zădărnice, ar faptele lor nimicite.

Nu e lucru greu a se lăuda și a fi cu fruntea sus chiar în nevoi, pentru cel ce iubește pe Hristos, căci a se lăuda astfel, însemnează a se lăuda în Crucea lui Hristos. Lauda pe care o aduce lumea ca și pe care o primesc oamenii dela ea e de scurtă durată. Slava lumii e totdeauna amestecată cu întristare. Slava celor

buni este în cugetul lor curat iar nu în gura oamenilor.

Bucuria celor dreți este dela Dumnezeu și veselia lor este în adevăr. Cine doarește slava adevărată și veșnică, nu se interesează de cea vremelnică. Și cel ce caută slava vremelnică sau nu o disprețuiește, acela se vede, că nu ține prea mult la cea veșnică. De mare liniște sufletească se bucură acela, căruia puțin îi pasă, fie de lauda lumii, fie de ocară ei. Ușor va fi mulțumit și împăcat acela al cărui cuget e curat.

Nu ești mai sfânt, când ești laudat și nici mai înjosit, când ești dojenit. Ești, cece ești în realitate, și nu căuta să fii laudat, că ești ceva mai mare, decât ești în ochii lui Dumnezeu. Dacă vei ține seamă de ceea ce te arată cugetul, nu te vei uita la cele ce spun oamenii despre tine. Omul îți citește pe față, iar Dumnezeu în inimă. Omul se uită la fapte, Dumnezeu cântărește gândurile. A face totdeauna bine și a nu se prețui prea mult pe sine: acesta este semnul după care se cunoaște sufletul smerit.

(Imitațiunea lui Isus Hristos

de Toma de Kempis) cartea II c. VI.

Apare săptămânal

Abonamentul :

Anual 100 Lei

Pentru muncitori și țărani 50 Lei

Împreună cu revista „Viața Copiilor“ anual 140 Lei.

Ambele pentru muncitori 100 Lei.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Pentru instituții și autorități 250 Lei.

Abonamente de sprijin 500 Lei.

Ne-am mutat cu Redacția și administrația revistei în Strada Chintăului Nr. 51. Aici se va face orice adresare, trimiteri de bani și informațiuni.
Telefon: 293

„UNIVERSUM“

TH. ORBAN

Intreprindere tehnică, sanitară,
instalațiuni de încălziri centrale,
apă, canalizare, gaz
și electricitate

Cluj Strada Regina Maria 10

Hotel creștin în Cluj

În centrul Clujului (Str. Măloasă, lângă calea Regele Ferdinand)
s'a deschis hotelul „PARC“, prevăzut cu cel mai avansat
confort modern, având calorifer, apă caldă, baie, telefon, etc.

Pe lângă avantajile confortului și a prețurilor moderate,
hotelul „PARC“ se mai recomandă, îndeosebi și
prin nivelul și prestigiul său moral, oferind creștinilor
și mai ales preoților cari vizitează Clujul, toate
garanțiile unui cămin familiar creștin.

Proprietarul său, român, dl. Ioan Cloclu,
fiu credincios al Bisericii noastre, are con-
siderațiuni deosebite față de preoțime.
